

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **V. K.**, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátem Mgr. Pavolem Kehlem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2024, č. j. OAM-39519-17/ZM-2023, MV-163505-1/OAM-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2024, č. j. OAM-39519-17/ZM-2023, MV-163505-1/OAM-2024, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení opakovaného sdělení o nesplnění podmínek ze dne 18. 11. 2024, č. j. OAM-39519-17/ZM-2023, MV-163505-1/OAM-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo sděleno, že podmínky stanovené v § 42g odst. 7, 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro zaměstnání oznamovatele nejsou splněny, neboť oznámení bylo podáno až v době, kdy zaměstnanecká karta zanikla.

II. Žalobní body

2. Žalobce nejprve zrekapituloval průběh řízení o svém oznámení o změně zaměstnavatele. Zprvu bylo jeho podání vyhodnoceno jakožto opožděné (resp. podané po uplynutí doby 60 dnů ode dne zániku jeho zaměstnanecké karty). Proti tomuto sdělení o nesplnění podmínek ze dne 1. 8. 2023 podal žalobce správní žalobu, kterou Městský soud v Praze svým rozsudkem č. j. 19 A 27/2023-35 zamítl. Nejvyšší správní soud dne 14. 10. 2024 rozsudek městského soudu zrušil (rozhodnutí č. j. 5 Azs 46/2024-38) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Nyní žalobce brojí proti opakovanému sdělení o nesplnění podmínek. Žalovaný uvedl, že žalobce již není držitelem zaměstnanecké karty. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dle ust. § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců může učinit oznámení o změně zaměstnavatele toliko držitel dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání – zaměstnanecké karty – kdy žalobce již toto postavení nemá. Žalobci dle názoru správního orgánu vypršela platnost jeho zaměstnanecké karty, byť požádal dne 15. 10. 2024 (pozn. tedy 1 den poté, co obdržel rozsudek Nejvyššího správního soudu) o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, dle názoru žalovaného však neprokázal, že by dřívějším podání žádosti bránily důvody na jeho vůli nezávislé dle ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Platnost zaměstnanecké karty žalobci však vypršela dne 15. 2. 2024 a žalobce si o prodloužení zaměstnanecké karty nepožádal ve lhůtě dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce tedy dne 15. 10. 2024 požádal o prodloužení zaměstnanecké karty. Společně se svou žádostí doložil správnímu orgánu i všechny zákonem požadované náležitosti (vyjma originálu cestovního pasu, neboť podání bylo s ohledem na spěšnost věci činěno prostřednictvím datových schránek právního zástupce a tímto způsobem pas doložit nejde). Řízení o této žádosti bylo zahájeno (účastník řízení také uhradil správní poplatek ve výši 2 500 Kč) a posléze bylo správním orgánem vydáno usnesení ze dne 18. 11. 2024, č. j. OAM-66534-7/ZM-2024, MV-162601-1/OAM-2024, kterým řízení o žádosti žalobce s odkazem na ust. § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil, neboť žalobce podal svou žádost v době po uplynutí platnosti zaměstnanecké karty – tedy po 15. 2. 2024. V tomto usnesení pak správní orgán uvedl, že řízení o žalobě před soudem nemohlo být považováno za důvod na vůli nezávislý, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 512/2019-50. Žalobce proti tomuto usnesení již podal odvolání, o kterém však v době podání žaloby nebylo rozhodnuto.
5. Žalobce s tímto hodnocením nesouhlasí, když dne 15. 10. 2024 zcela jasně a určitě specifikoval důvody, které jej vedly k pozdnímu podání. V neposlední řadě pak nesouhlasí s tvrzením, že by v souvislosti s jeho žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty nebyly prokázány důvody dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce postupoval zcela v souladu se zákonem, kdy ani zákon o pobytu cizinců, ani správní řád nepamatují na jiné možnosti řešení pobytové situace žalobce.
6. Co zcela diametrálně odlišuje situaci žalobce od situace, kterou projednával Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 1 Azs 512/2019-50, je skutečnost, že dle současné právní úpravy má docházet k zániku zaměstnanecké karty prostým uplynutím lhůty dle § 63 odst. 1 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

o pobytu cizinců, k zániku zaměstnanecké karty tak dochází ze zákona. Žalovaný se sice odvolává na informace ve své úřední evidenci, nicméně již neuvádí, že z této evidence vyplývalo minimálně do 14. 10. 2024 toliko to, že zaměstnanecká karta žalobce zanikla již ke dni 30. 5. 2023. Žalobce neměl jediný pochopitelný důvod, aby za této právní a skutkové situace činil jakékoliv podání o prodloužení své zaměstnanecké karty, jestliže tato byla samotným správním orgánem již označena za zaniklou. Žalobce podal svou předchozí správní žalobu dne 28. 8. 2023, o této žalobě bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 22. 2. 2024, žaloba byla Městským soudem v Praze zamítnuta. Žalobce nemohl za této situace činit jakékoliv právní podání, když je to správní orgán, který jej svým vlastním sdělením upozorňoval na zánik jeho zaměstnanecké karty. Původní datum platnosti 15. 2. 2024 již k tomuto dni (ke kterému by byl za standardních okolností žalobce povinen učinit podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty) bylo irelevantní, protože karta měla dle tvrzení žalovaného zaniknout mnohem dříve, a to konkrétně dne 30. 5. 2023.

7. Odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu tedy nehodnotil totožnou situaci, šlo o žadatele o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Zásadní rozdíl tkví v tom, že zatímco u dlouhodobého pobytu za účelem podnikání zákon o pobytu cizinců nepamatuje na situaci, kdy by mělo nebo mohlo dojít k zániku tohoto pobytu ex lege, u držitele zaměstnanecké karty zákon předpokládá její zánik dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců bez dalšího. Nejvyšší správní soud hodnotil situaci, kdy Ministerstvo vnitra vydalo rozhodnutí o zrušení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, proti kterému pak cizinec brojil žalobou, které byl přiznán odkladný účinek. Účinky tohoto rozhodnutí se tak pozastavily a na povolení k dlouhodobému pobytu bylo nutno hledět tak, jako by nebylo zrušeno. K tomuto srov. odůvodnění Nejvyššího správního soudu: *„Pro posouzení věci je podstatné, jaký dopad na rozhodnutí žalované o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu (o jehož prodloužení stěžovatel usiloval) má přiznání odkladného účinku žalobě směřující proti tomuto rozhodnutí. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Krajský soud zcela správně a v souladu s ustálenou rozhodovací praxí interpretoval uvedené ustanovení v tom smyslu, že se jedná v podstatě o systaci správního rozhodnutí, které sice z formálního hlediska zůstává pravomocným, avšak uložené právní povinnosti nelze vynucovat, odejmutá oprávnění zůstávají prozatím zachována.“* Správní orgán tak srovnává nesrovnatelné. Žalobce dodává, že cizinec měl v odkazovaném případě k dispozici usnesení krajského soudu, které se dostalo do jeho dispozice a které mu přiznávalo odkladný účinek. Zároveň to bylo v době před vypršením platnosti jeho dlouhodobého pobytu, a tedy v tento moment mu skutečně nic nebránilo, aby ještě v době platnosti dlouhodobého pobytu zcela „standardně“ dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců požádal o prodloužení doby platnosti tohoto pobytu [takového řízení by bylo patrně s odkazem na ust. § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušeno do doby pravomocného ukončení řízení o podané žalobě].
8. Žalobce je tedy přesvědčen, že postupoval zcela v souladu se zákonem, když dne 15. 10. 2024 podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a společně s touto žádostí odůvodnil opožděnost podání žádosti, čímž naplnil důvody dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
9. Argumentace správního orgánu v tom smyslu, že žalobce není držitelem zaměstnanecké karty, není správná. Jelikož je žalobce pevně přesvědčen, že svým podáním dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců řádně naplnil literu tohoto ustanovení, má za to, že se na něj rovněž vztahuje ust. § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které stanoví: *„Pokud doba platnosti víza*

k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. To neplatí, jestliže žádost podle věty první nebyla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavci 1 až 3, v § 45 nebo v době, kdy se tento zákon na cizince nevztahuje podle § 2.“ Žalobce je žadatelem o prodloužení doby platnosti své zaměstnanecké karty, z čehož mu plyne fikce oprávněného pobytu. Právní a skutkový závěr správního orgánu v tom smyslu, že oznámení žalobce je podáno v rozporu s ust. § 42g odst. 7 a odst. 8 zákona o pobytu cizinců proto neobstojí. Dlužno dodat, že žádný jiný důvod, pro který by nemohlo být oznámení žalobce vyhověno, není v napadeném rozhodnutí specifikován – žalovaný správní orgán neuvádí, že by vydání kladného rozhodnutí znemožňovaly jiné důvody.

10. Žalobce též dodal, že dne 15. 10. 2024 ze své vlastní iniciativy a v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu správnímu orgánu doplnil aktuální doklady vztahující se k poptávanému zaměstnavateli. V tomto podání žalobce doložil aktuální pracovní smlouvu a také číslo pracovní pozice (která svým obsahem odpovídá té, na kterou se zprvu hlásil), neboť tato pozice již z důvodu uplynutí času v mezidobí u zaměstnavatele zanikla. Ostatně – jak i z nyní napadeného rozhodnutí vyplývá – správní orgán spojuje jeho oznámení již s touto „novou“ pracovní pozicí (referenční číslo 29 218 840 715). Tato pozice i všechny žadatelem předložené doklady vyhovují zákonným požadavkům na kladné vyřízení tohoto oznámení ze strany držitele zaměstnanecké karty.
11. Žalobci celá situace připadá opravdu nespravedlivá. Žalobce byl úspěšný se svou kasační stížností před Nejvyšším správním soudem, první den po doručení rozsudku učinil všechny myslitelné právní kroky k tomu, aby si své pobytové oprávnění zachránil, přesto se však nadál potýká s nepřejícím přístupem správního orgánu. Místo toho, aby správní orgán uznal, že celou tuto situaci zapříčinil sám svým pochybením, když dne 1. 8. 2023 vydal rozhodnutí, kterým konstatoval nesplnění zákonných podmínek pro změnu zaměstnavatele (a v neposlední řadě konstatoval zánik zaměstnanecké karty), nadále nedává žalobci jinou možnost, než proti této čiré nespravedlnosti brojit žalobou.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalobce byl držitelem zaměstnanecké karty, která mu byla vydána z důvodu uvedeného v § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy pro zaměstnávání na volné pracovní pozici, která je součástí centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. Zaměstnanecká karta mu byla naposled prodloužena pro zaměstnávání na pracovním místě u společnosti X, s.r.o. Platnost zaměstnanecké karty mu byla prodloužena na dobu od 16. 2. 2022 do 15. 2. 2024. Pracovní poměr k uvedené společnosti skončil dnem 31. 3. 2023. Dne 31. 5. 2023 bylo žalovanému doručeno oznámení oznamovatele o změně zaměstnavatele ve smyslu ustanovení § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný vydal dne 1. 8. 2023 sdělení o nesplnění podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců. Na oznámení žalobce o změně zaměstnavatele se proto hledí, jako by nebylo učiněno (§ 42g odst. 9 téhož zákona). Oznámení změny zaměstnavatele bylo totiž žalovanému doručeno až po uplynutí doby 60 dní, tedy nebyla splněna podmínka uvedená v první a v poslední větě § 42g odst. 7 téhož zákona.
13. Žalobce sdělení žalovaného o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele napadl žalobou u Městského soudu v Praze, který žalobu dne 22. 2. 2024 zamítl. Rozsudkem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 Azs 46/2024-38, soud zrušil předchozí rozsudek Městského soudu v Praze i sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 1. 8. 2023 (č. j. OAM-39519-5/ZM-2023) a věc vrátil správnímu orgánu k novému rozhodnutí, když konstatoval, že doba uvedená v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je ve skutečnosti procesní lhůtou, na kterou se aplikují pravidla uvedená v § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Podle tohoto ustanovení platí, že lhůta je zachována, je-li posledního dne učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu. Žalovaný byl právním názorem vázán při novém posouzení oznámení změny zaměstnavatele. V rámci nového posouzení pak žalovaný dne 18. 11. 2024 vydal opakované sdělení o nesplnění podmínek č. j. OAM-39519-17/ZM-2023, neboť žalobce již nebyl držitelem zaměstnanecké karty.

14. Žalovaný dále eviduje žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ze dne 15. 10. 2024, tedy den po vynesení výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. V rámci řízení vedeném o této žádosti bylo dne 18. 11. 2024 vydáno usnesení o zastavení řízení dle ust. § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (č. j. OAM-66534-7/ZM-2024), neboť žalobce již nebyl držitelem zaměstnanecké karty. Žalobce v průvodním dopisu k žádosti uvedl, že žádá o prominutí opožděné žádosti, neboť rozsudek Nejvyššího správního soudu byl vydán až dne 14. 10. 2024. Žalovaný pak v usnesení o zastavení řízení konstatoval s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2020 č. j. 1 Azs 512/2019-50, že neshledal trvání soudního řízení jako důvod na vůli cizince nezávislý. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda lze doručení rozsudku krajského soudu považovat za důvody na vůli cizince nezávislé. Žalovaný souhlasí se závěrem soudu, že vedení soudního řízení ve věci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu nepředstavovalo důvod pro pozdější podání žádosti dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný doplnil, že proti usnesení o zastavení řízení bylo podáno odvolání, které bylo dne 17. 12. 2024 postoupeno odvolacímu orgánu – Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „Komise“). To však nemění nic na tom, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty 8 měsíců po skončení platnosti zaměstnanecké karty. Zákon o pobytu cizinců v ust. § 47 odst. 1 stanovuje lhůtu pro podání žádosti o prodloužení pobytového oprávnění. V případě že cizinec podá žádost po uplynutí této lhůty, je to důvodem pro vydání usnesení o zastavení řízení. Žalobci již byla v minulosti zaměstnanecká karta prodloužena, proto měl vědět, že je nutno si žádost podat včas.
15. Žalovaný shrnul, že plynutí času je pro držitele zaměstnanecké karty důležité hned ve dvou ohledech. Zaměstnanecká karta, resp. práva s ní spojená plynutím času zanikají, a to tehdy, jestliže uplyne doba platnosti zaměstnanecké karty anebo tehdy, jestliže ještě před uplynutím platnosti zaměstnanecké karty skončí pracovněprávní vztah, pro který byla vydána a který splňuje podmínky uvedené v zákoně o pobytu cizinců pod § 42g odst. 2 písm. b). Skončení platnosti zaměstnanecké karty uplynutím doby její platnosti lze odvrátit tím, že ještě v době její platnosti její držitel podá žádost o prodloužení doby její platnosti. V případě skončení pracovněprávního vztahu lze zánik zaměstnanecké karty odvrátit podáním oznámení o změně zaměstnavatele, které splňuje podmínky zákona o pobytu cizinců uvedené v § 42g odst. 7 a 8. Pouze v takovém případě se oznámení změny zaměstnavatele považuje za učiněné a může tedy mít následky předpokládané v § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
16. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem. Trvání na splnění zákonných podmínek, aby určité úkony činili jen držitelé zaměstnanecké karty, je interpretací příslušných právních

předpisů a je zcela v souladu se zavedenou správní praxí. Nejedná se tedy o nespravedlivé jednání vůči žalobci. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017-34, kde je uvedeno: „*I když se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. V posuzovaném případě bylo především na stěžovatelce, aby si střežila svoje práva a podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu včas.*“

17. Pro úplnost žalovaný doplňuje, že žalobce si dne 30. 8. 2023 podal žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Této žádosti bylo ze strany žalovaného vyhověno a v řízení pod sp. zn. OAM-6160/ST-2023 bylo žalobci uděleno toto vízum s platností do 31. 3. 2024, a to ve formě vízového štítku číslo 900926425. Poté mu byl vylepen další vízový štítek č. 901146657 s platností od 1. 4. 2024 do 31. 3. 2025. V současné době má tak žalobce na území legální pobyt.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Soud předesílá, že sdělení podle § 42g odst. 7, 9 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2022, č. j. 4 Azs 77/2022-25, ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 Azs 46/2024-41), je tedy způsobilé k přezkumu ve správním soudnictví.
20. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.*
21. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.*
22. Podle § 42g odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení.*
23. Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců *změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z těchto důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívější změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.

24. Podle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců oznámení podle odstavce 7 se podává na k tomu určeném úředním tiskopisu, kde je cizinec povinen uvést jméno, příjmení, datum narození, státní příslušnost, požadovanou změnu, název budoucího zaměstnavatele, telefonní číslo na budoucího zaměstnavatele, informace, zda jsou dosavadní a budoucí zaměstnavatelé účastníky vládou schváleného programu, údaje k nové volné pracovní pozici vedené podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty v rozsahu tiskopisu a přesné datum, ke kterému změna nastane. Dále je povinen k oznámení předložit doklad prokazující, že jeho dosavadní pracovněprávní vztah trvá, nebo doklad prokazující, ke kterému dni tento vztah skončil, pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, ze které je patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a prohlášení budoucího zaměstnavatele, že má cizinec odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání podle odstavce 2 písm. c). Pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti nebo smlouva o smlouvě budoucí musí splňovat podmínky uvedené v odstavci 2; to neplatí, jedná-li se o oznámení změny zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele.
25. Dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců platí, že na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno.
26. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.
27. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.
28. Podle § 52 odst. 2 s. ř. s. soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.

29. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl držitelem zaměstnanecké karty s platností do 15. 2. 2024. Ke dni 31. 3. 2023 mu zanikl pracovní poměr u společnosti X s. r. o. Dne 29. 5. 2023 učinil žalobce prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb oznámení o změně zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců; žalovanému bylo oznámení doručeno dne 31. 5. 2023.
30. Příklad žalobce již soudy posuzovaly. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 Azs 46/2024-41, konstatoval, že pokud žalobce podal oznámení o změně zaměstnavatele dne 29. 5. 2023 k poštovní přepravě, které bylo doručeno žalovanému dne 31. 5. 2023, oznámení podal včas. Soud vysvětlil, že stěžovateli skončil poslední pracovnípoměr dne 31. 3. 2023, šedesátidenní lhůta dle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců skončila dne 30. 5. 2023. Stěžovatel učinil vůči žalovanému (příslušnému orgánu) podání dne 29. 5. 2023, stěžovatel tedy podal oznámení o změně zaměstnavatele včas a žalovaný měl povinnost se jím zabývat (§ 63 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců). V dalším řízení se správní orgán měl řídit právním názorem, že oznámení o změně zaměstnavatele ze dne 29. 5. 2023 podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců bylo učiněno včas, měl proto posoudit, zda sdělení vyhovuje zákonným podmínkám dle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců, a pokud to budou okolnosti případu vyžadovat, bude postupovat podle § 37 odst. 3 ve spojení s § 154 správního řádu.
31. V daném případě strany nespouřují, že žalobci byla vydána zaměstnanecká karta s platností do 15. 2. 2024. Není sporné, že žalobci skončil pracovní poměr u společnosti X, s.r.o. dne 31. 3. 2023. Platnost zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pokud by nebyla dotčena změnou, by zanikla dne 30. 5. 2023. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu oznámení o změně zaměstnavatele ze dne 29. 5. 2023 podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců bylo učiněno včas.
32. V projednávaném případě jde nyní o posouzení, zda za této situace mohl žalovaný dne 18. 11. 2024 uzavřít, že podmínky pro oznámení změny zaměstnavatele nebyly splněny z důvodu, že platnost zaměstnanecké karty v mezidobí zanikla ke dni 15. 2. 2024, když žalobce do této doby nepožádal o její prodloužení, a učinil tak až dne 15. 10. 2024, tj. den následující po obdržení rozsudku Nejvyššího správního soudu, jímž bylo shledáno, že oznámení o změně zaměstnavatele žalobce bylo učiněno včas.
33. Skutečnost, zda žalobce při podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty naplnil podmínky ust. § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je otázkou předběžnou ve smyslu § 52 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení si soud o této otázce učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází.
34. V době vydání napadeného rozhodnutí (tj. 18. 11. 2024) bylo rozhodnuto o předběžné otázce nepravomocným rozhodnutím Ministerstva vnitra, zdejší soud však odůvodnění usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 11. 2024, č. j. OAM-66534-7/ZM-2024, vyhodnotil jako nesprávné, zároveň bylo zjištěno, že toto usnesení již v době rozhodování soudu o žalobě bylo jako nezákonné zrušeno rozhodnutím Komise ze dne 20. 2. 2025. Zohledněním rozhodnutí Komise dle názoru soudu nedochází k porušení § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, neboť usnesení Ministerstva vnitra ze dne 18. 11. 2024, č. j. OAM-66534-7/ZM-2024, bylo vadné již v době vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí, pozdější rozhodnutí Komise nezákonnost jen potvrdilo (viz dále).

35. Soud učinil dotaz na Komisi pro rozhodování ve věcech cizinců, zjistil, že Komise rozhodnutím ze dne 20. 2. 2025, č. j. MV-2336-4/SO-2025, rozhodla o odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 18. 11. 2024, č. j. OAM-66534-7/ZM-2024, tak, že usnesení zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Komise přisvědčila účastníku řízení, že doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 Azs 46-2024-38, kterým byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2024, č. j. 19 A 27/2023-35, i sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 1. 8. 2023, č. j. OAM-39519-5/ZM-2023, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, představuje odpadnutí překážky na vůli cizince nezávislé bránící ve včasné podání žádosti ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Situace se v projednávaném případě odlišovala od případu projednávaného Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 1 Azs 512/2019. Odkazovaný případ je skutkově odlišný, jednalo se o soudní řízení proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kdy ke zrušení platnosti tohoto pobytového oprávnění došlo nabytím právní moci daného rozhodnutí. To však není případ účastníka řízení. Správní orgán I. stupně shledal, že zaměstnanecká karta účastníka řízení zanikla podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy ze zákona, aniž by o tom správní orgán I. stupně rozhodl. To, že k zániku zaměstnanecké karty došlo, vyplývá ze sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 1. 8. 2023, č. j. OAM-39519-5/ZM-2023, a dále to bylo uvedeno i v poznámce v informačním systému cizinců. I pokud by žalobě účastníka řízení proti sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 1. 8. 2023, č. j. OAM-39519-5/ZM-2023, byl přiznán odkladný účinek, na závěr, že zaměstnanecká karta účastníka řízení zanikla ze zákona ke dni 30. 5. 2023, by to nemělo vliv, platnost zaměstnanecké karty by nebyla v důsledku sistace správního rozhodnutí nadále zachována. Odkaz správního orgánu I. stupně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2020, č. j. 1 Azs 512/2019-50, proto není přílehlavý. K závěru, že zaměstnanecká karta účastníka řízení nezanikla ze zákona ke dni 30. 5. 2023, tak lze dospět až na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 Azs 46/2024-38, dle kterého bylo oznámení o změně zaměstnavatele ze dne 29. 5. 2023 podáno včas, a k zániku zaměstnanecké karty tedy nedošlo. Komise měla za to, že účastník řízení postupoval v souladu s § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, když žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podal dne 15. 10. 2024, tedy do 5 pracovních dnů poté, co mu byl doručen rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 Azs 46/2024-38.
36. Soud se zcela ztotožňuje s hodnocením předběžné otázky Komisí.
37. Soud konstatuje, že podle prvního oznámení žalovaného o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 1. 8. 2023 platnost zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zanikla v úterý dne 30. 5. 2023. Tento stav trval až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dne 14. 10. 2024, který oznámení ze dne 1. 8. 2023 zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
38. Je zřejmé, že žalobce postupoval v případě podání prvního oznámení správně (resp. minimálně je postaveno na jisto, že oznámení o změně zaměstnavatele podal včas), zároveň nemohl v době do 15. 2. 2024 požádat o prodloužení zaměstnanecké karty, neboť podle správního orgánu zaměstnanecká karta již zanikla z důvodu skončení pracovního poměru ke dni 30. 5. 2023. Pokud by žalobce podal před 15. 2. 2024 žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, nemohl by být úspěšný. Žalobce postupoval správně, pokud žádost o prodloužení zaměstnanecké karty podal bezprostředně po doručení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2024, č. j. 5 Azs 46/2024-41. Správní orgány musí postupovat

tak, aby žalobce měl možnost svá práva realizovat. Není možný takový výklad zákona, který by vedl k tomu, že výlučně v důsledku pochybení správního orgánu bude žalobci znemožněno změnit zaměstnavatele a prodloužit svou zaměstnaneckou kartu. Pokud by soud přijal východiska správního orgánu, neměl by pro žalobce úspěch v jeho prvním řízení již žádný praktický význam.

39. Soud za této situace shledává správným postup Komise, která zrušila usnesení Ministerstva vnitra, ze dne 18. 11. 2024, č. j. OAM-66534-7/ZM-2024, a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání se závazným názorem, že účastník podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty včas ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
40. Žalovaný tedy vycházel při posouzení oznámení o změně zaměstnavatele doručeném dne 31. 5. 2023 při vydání opakovaného sdělení o nesplnění podmínek dne 18. 11. 2024 z nesprávného předpokladu, že již zanikla platnost zaměstnanecké karty ke dni 15. 2. 2024, další podmínky z tohoto důvodu již nezkoumal, zatížil tedy své rozhodnutí nezákonností (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a zároveň i nepřezkoumatelností [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], soud tedy napadené rozhodnutí zrušil. Bylo rozhodováno bez nařízení jednání, neboť obě strany s tímto postupem souhlasily (žalobce dne 7. 4. 2025 přehodnotil svůj původní požadavek na rozhodnutí věci při jednání soudu).
41. V novém řízení žalovaný posoudí komplexně splnění podmínek pro oznámení změny zaměstnavatele, bude přitom vycházet z toho, že žádost žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty byla podána včas, posoudí, zda sdělení vyhovuje zákonným podmínkám dle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců, a pokud to budou okolnosti případu vyžadovat, bude postupovat podle § 37 odst. 3 ve spojení s § 154 správního řádu. Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze vázán.
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
43. Náklady řízení jsou představovány zaplaceným soudním poplatkem a odměnou advokáta. Za podanou žalobu byl uhrazen soudní poplatek 3 000 Kč. Náklady zastoupení spočívají v odměně za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. převzetí věci a příprava, žaloba. S účinností od 1. 1. 2025 došlo ke změně výše tarifní hodnoty a dle čl. III. vyhlášky č. 258/2024 Sb., platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Z tohoto důvodu v případě úkonů převzetí a příprava věci a podání ve věci samé je nutno vycházet z předcházejícího znění advokátního tarifu. Tarifní hodnota je dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2024, 50 000 Kč, tj. 3 100 Kč za úkon. K této částce je nutno připočíst paušální náhradu nákladů řízení (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tzn. 2 x 300 Kč, tj. celkem 9 800 Kč, žalovaný je povinen je nahradit žalobci ve 30 denní lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. dubna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.